

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **A. D. I M. L.**
zastoupen JUDr. Janem Langmeierem, advokátem
se sídlem Na Bělidle 997/15, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017, č. j. OAM-652/ZA-ZA11-VL11-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, kterou

k výzvě soudu následně doplnil. Nejdříve v obecné rovině namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení.

3. V doplnění žaloby v bodě A. zrekapituloval důvody podání své žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že na Kubě přednášel informatiku na vysoké škole a pracoval jako počítačový technik. Vytvořil systém propojení počítačů, ve kterém bylo asi padesát uživatelů, přičemž tato síť měla výstup na satelit, a tím všem uživatelům umožnil, aby zdarma využívali internet. Když se o tom dozvěděli, zabavili celé zařízení a jeho zadrželi jako nejhoršího kriminálního. Obvinili ho z toho, že spolupracuje s lidmi, kteří jsou proti režimu. V době, kdy se chystali provést údržbu zařízení, zasáhla policie a na místě všechno zabavila. Zadrželi ho na týden i s kolegy, kteří tam s ním byli a psychologicky je mučili. Nutili ho podepsat věci, které nebyly součástí předmětného zařízení, a dále je nechali podepsat, že patří do opoziční skupiny. Poté ho propustili a udělili mu pokutu za přestupek spekulace. V jeho práci mu nasimulovali krádež drátového zařízení, které nemělo nic společného s jeho bezdrátovým zařízením, a postihli ho kvůli tomu. Nabídli mu, aby změnil práci. Musel z pracovního místa odejít.
4. Dále vysvětlil, že ohledně internetu na Kubě to chodí tak, že lze využívat internet jen od státních společností, a pokud ho poskytuje zahraniční společnost, je to ilegální. Na Kubě se tak lze dostat pouze na stránky, které jsou povolené, přičemž i jejich provoz je velmi omezený a ve špatné kvalitě. Se zařízením, které vytvořil, měli volný přístup k internetu a za velmi malé náklady, což brali jako urážku. Zaujali tak názor, že žalobce a jeho skupina distribuoval internet nezávislým novinářům, a lidem, kteří jsou proti vládě, což žalobce popírá.
5. K žalobě doložil e-mail od své manželky, v němž ho informuje o událostech po jeho odchodu. Z e-mailu dle něho vyplývá, že se jí příslušník bezpečnosti dotazoval na jeho osobu a dále hovořil s ředitelem školy, kde je manželka zaměstnána. Dále žalobci sděluje, že ji sesadili z její pozice počítačové bezpečnosti na pozici učitelky informatiky a vzali jí přístup k serveru bez jakéhokoliv vysvětlení. Dotyčná má strach, ví, že i v sousedství se na žalobce vyptávali.
6. Dále žalobce citoval ustanovení § 12 zákona o azylu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67 a na čl. 10 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“). Namítl, že z jeho výpovědí je zřejmé, že státní orgány Kuby jeho činnost považovali za protivládní aktivitu, uvěznili ho, činili na něho psychický nátlak, ztratil zaměstnání, a nemohl najít další práci.
7. V bodě B. žaloby žalobce namítá, že v jeho případě byly naplněny podmínky pronásledování podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu. Byl uvězněn, vyslýchali ho, byl mu uložen přestupek za spekulaci. Přišel o práci a další nemohl najít. Na Kubě není nic soukromého, vše závisí na vládě, která má nad vším kontrolu.
8. V následujícím bodě C. žalobce namítá selhání vnitrostátní ochrany, kdy s ohledem na skutečnost, že byl vězněn státními orgány, nelze ochranu ze strany státu očekávat.

K uvedenému odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003.

9. V bodě D. žaloby žalobce popisuje politickou a bezpečnostní situaci v zemi jeho původu, k čemuž odkazuje na zprávu Amnesty International o lidských právech na Kubě za rok 2016 ze dne 22. 2. 2017, zprávu Freedom House o občanských a politických právech na Kubě za rok 2015 ze dne 27. 1. 2016 a zprávu Human Rights Watch o lidských právech na Kubě za rok 2016 ze dne 12. 2. 2017. Uvedl, že z těchto zpráv vyplývá, že veškerá soudní a exekutivní moc je v rukou jedné strany, politická opozice a kampaň jsou zakázány, jakákoliv kritika režimu je trestána, opozice nebo kritici vlády jsou zadržováni, obtěžováni, biti nebo vězněni. Dle odhadů má Kuba desítky politických vězňů, mediální prostředky jsou v rukou státu, přístup k internetu je velmi omezený a cenzurovaný, a v posledním roce vzrostl počet svévolně zadržených osob.
10. V bodě E. žaloby žalobce vyjadřuje své přesvědčení, že mu náleží i doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, neboť s ohledem na skutečnost, že byl obviněn z protivládní činnosti, hrozí mu v zemi jeho původu nebezpečí uvěznění ze strany státních orgánů. Závěrem shrnul, že z politických důvodů mu náleží jak azyl, tak i doplňková ochrana. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Po jejich vyhodnocení neshledal žalobcovu obavu z pronásledování za důvodnou ve smyslu zákona o azylu. Uvedl, že žalobcem tvrzený strach v souvislosti s návratem do vlasti není podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy, proto žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem.
12. Žalovaný trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu a aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Zdůraznil, že žalobce v průběhu pohovorů nebyl schopen věrohodně odpovídat na otázky správního orgánu, v jeho výpovědích se vyskytuje velké množství rozporů, nejasností, mezer, alogičností a dalších nedostatků. Azylový příběh žalobce tak správní orgán považuje za nevěrohodný, který pro udělení mezinárodní ochrany nemůže obstát. Nelze přehlédnout, že žalobce z Kuby vycestoval bezproblémově na základě vydaného cestovního dokladu, který si opatřil již dříve před tím, než začal mít v zemi původu problémy. Namítl, že ač žalobce po svém odjezdu z vlasti pobýval v Rusku a následně ve státech EU, přes které do České republiky cestoval, v žádné z těchto zemí nepožádal o mezinárodní ochranu, kromě Maďarska, kde však o mezinárodní ochranu požádal pouze z důvodu, aby se vyhnul hroící deportaci.
13. K doloženému e-mailu od manželky ze dne 11. 11. 2017 žalovaný namítl, že žalobce po celou dobu řízení uváděl, že je svobodný a bezdětný. Ke zprávám, na které žalobce odkazuje v bodě D. žaloby, žalovaný, s ohledem na stáří odkazovaných zpráv, uvedl, že tak mohl učinit již v průběhu správního řízení. Žalobce přitom ani nevyužil možnosti se s obsahem správního spisu dne 17. 5. 2017 seznámit, rovněž nenavrhl žádné další

doplnění podkladů. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Replika žalobce

14. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce dalším podáním nazvaným „Doplnění žaloby“, v němž zopakoval, jak „to na Kubě chodí s internetem“. Doložil další e-mail od své manželky ze dne 6. 12. 2017, v němž ho informuje o domovní prohlídce, při které příslušníci bezpečnosti vzali všechno jeho (tj. žalobcovo) zařízení (tj. počítače, antény, kabely, náhradní díly), které využíval na přístup k internetu pro zprovoznění sítě asi pro padesát uživatelů k využívání internetu zdarma. Ptali se jí, zda má žalobce v plánu vrátit se zpátky na Kubu. Současně s e-mailem doložil 6 barevných kopií fotografií, zřejmě z domovní prohlídky. Z toho je dle názoru žalobce zřejmé, že kubánské státní orgány jeho činnost stále považují za protivládní aktivitu, má proto odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod.
15. V dalším podání nazvaném „Doplnění žaloby“ (po lhůtě pro doplnění žaloby) žalobce prostřednictvím svého zástupce vysvětlil své motivy, které ho vedly k tomu, že na Kubě vytvořil systém spojení počítačů a síť s možností využívat satelitní internet. Chtěl získat přístup k informacím o světě a o světovém dění, což mu bylo ze strany vlády odíráno právě tím, že občanům Kubu není umožněno volně užívat internet jako prostředek k přístupu k informacím. Neměl v úmyslu porušovat zákon a vykonávat nelegální činnost, pouze chtěl mít právo na volný přístup k informacím. Síť, kterou vytvořil, nepoužíval ke komerčním účelům, ale pouze k přístupu k informacím.
16. Dále žalobce uvedl, že byl mimo jiné obviňován i z toho, že je členem bratrstva zednářů, což je organizace, která funguje na principu mlčenlivosti a neveřejnosti určitých informací. Kubánská vláda nemůže bratrstvo zednářů plně ovládat, považuje ho za nepřátelskou organizaci, a žalobce jako jejího člena za nechtěnou osobu, z čehož dovozovala, že pracuje proti vládě. Má za to, že splňuje podmínky pro získání azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod.
17. Žalobce rovněž namítal, že se nachází již dva roky mimo území Kubu a stal se z něho tzv. občan trvale žijící v zahraničí. Pokud by se nyní vrátil na Kubu, musel by, aby získal zpět výhody občana žijícího na území (například přístup k bezplatné zdravotní péči, přidělové knížce, zdravotní a sociální pojištění, možnost půjčky od státní banky apod), uhradit vysoké poplatky nebo bude nucen území Kubu opustit. V případě, že by tyto poplatky neuhradil do tří měsíců a zůstal i přesto na Kubě, byl by mu nařazen nástup do výkonu trestu odnětí svobody, a to jako osobě dlužící státu administrativní poplatky, přičemž součástí tohoto trestu je i pozbytí veškerého majetku dané osoby ve prospěch státu. Setrval na své žalobě v celém rozsahu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl při jednání.
19. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
20. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 7. 2016, doplněné dne 29. 7. 2016, v

rámci pohovoru provedeného stejného dne a doplňujícího pohovoru provedeného dne 16. 12. 2016 žalobce uvedl, že je kubánské národnosti i státní příslušnosti, je věřící bez konkrétního náboženství, je svobodný a bezdětný. Ke svému politickému přesvědčení uvedl, že není členem žádné politické strany, organizace či hnutí, je členem Svobodných zednářů. K průběhu své cesty z vlasti do České republiky uvedl, že dne 4. 3. 2016 odletěl z Havany do Ruska, kde pobýval asi čtyři měsíce (nelegálně). Dne 7. 7. 2016 odletěl do Černé Hory a tentýž den odjel vlakem do Srbska. Potom pokračoval do Maďarska, kde ho zatkla policie a odvedla ho do migračního střediska. Tam požádal o azyl, ale Maďarsko nebylo jeho cílem, v uprchlickém táboře nebyla dodržována lidská práva. Sebrali mu otisky jen prstů, žádné řízení neproběhlo. Asi po týdně odjel autobusem do Brna. Na území ČR vstoupil dne 26. 7. 2016. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že 1) nesouhlasí se systémem Kubě, 2) přednášel informatiku na vysoké škole a také tam pracoval jako počítačový technik. Patřil do skupiny osob, které se zabývají stejným oborem, jedná se o nevládní organizaci GUTL (Gruppo de Asuarios Tecnologías Libres). Jeho problém, pro který žádá o mezinárodní ochranu, spočívá v tom, že vytvořil systém spojení počítačů, ve kterém bylo asi padesát uživatelů, a síť, kterou vytvořil, měla výstup na satelit, a tím všem těmto uživatelům síť umožnil, aby zdarma využívali internet. Bezpečnostní služby Kuby se o tom dozvěděly, zabavily celé zařízení a jeho zadržely. Obvinily ho z toho, že spolupracuje s lidmi, kteří jsou proti režimu, psychologicky ho mučily. Po propuštění byl pod jejich neustálou kontrolou, a proto se rozhodl z Kubě vycestovat.

21. V rámci doplňujícího pohovoru dne 16. 12. 2016 ke svému zadržení uvedl, že se chystal dělat údržbu na místě, kde měli anténu uvedeného zařízení, protože v domě takové zařízení od zahraničního podniku legálně mít nemohl, a v tom tam zasáhla policie a všechno zabavila. Žalobce i s jeho kolegy, kteří tam byli s ním, zadrželi asi na týden a psychologicky je mučili. Chtěli po nich, aby podepsali nějaký dokument. Žalobce pak nutili podepsat i věci, které nebyly součástí uvedeného zařízení, a dále to, že patřil do opoziční skupiny. Dle svého tvrzení však nikdy k ničemu nepatřil. Po týdně ho propustili a uložili mu pokutu za přestupek spekulace. Nemělo to však nic společného s tím, co mu zabavili. Uvedené zařízení se potom ztratilo. Po propuštění ho začali pronásledovat lidé z bezpečnosti.
22. Dále uvedl, že v jeho práci nasimulovali krádež drátového zařízení (které však nemělo nic společného s jeho bezdrátovým zařízením) a postihli ho kvůli tomu. Nabídli mu, aby změnil práci, nabídli mu práci zahradníka. Zasáhlo ho to psychicky, a proto odjel do Ruska.
23. K dotazu žalovaného uvedl, že jeho osobní problémy začaly od té doby, co u něj objevili předmětnou síť. To bylo asi před rokem, konkrétní měsíc neví. Poté upřesnil, že první problémy začal mít asi rok předtím, než odjel. Dříve neodjel proto, že neměl peníze. Uvedl, že internet distribuoval zadarmo, z vybraných peněz hradil náklady na provoz. Za účelem odjezdu si peníze vypůjčil. K internetu na Kubě uvedl, že se lze dostat jen na stránky, které jsou povolené, přičemž i jejich provoz je velmi omezený a ve špatné kvalitě. Se zařízením vytvořeným žalobcem měli jeho uživatelé volný přístup k internetu, a to za velmi malé náklady, což státní orgány braly jako urážku.
24. K dotazu žalovaného, aby přesně popsal, co se stalo v den, kdy mu zabavili zařízení, žalobce sdělil, že to není schopen přesně popsat, protože je to již delší doba, a že je na tom špatně s pamětí na data. Neví ani kolik policistů tam bylo, odhadl, že dva policejní

vozy. Myslí si, že jich bylo tak deset, přičemž oni (žalobce a jeho kolegové) tam byli tři. Došlo k tomu asi kolem desáté hodiny nebo v půl jedenácté dopoledne. Dotyční policisté se nijak nelegitimovali, nepředložili žádný doklad, ale byli v uniformě a měli auto. Byly tam ještě dvě další osoby, které byly v civilním voze. Jednalo se dle žalobce o normální státní policii. Jen ti, kteří byli v civilu, vypadali, že jsou buď velitelé, nebo od bezpečnosti. Tím myslí tajnou policii. Ale opravdu neví, kdo by to mohl být, mohli to být různí lidé.

25. K dalším dotazům ohledně průběhu domovní prohlídky, a zda dotyčné osoby měly povolení k prohlídce, žalobce uvedl, že kvůli nervozitě, kterou tehdy měl, si to moc nepamatuje. Uvedl, že nebyl majitelem místa, kde bylo umístěno jejich zařízení. Pouze zařizoval, aby všechno dobře fungovalo. Na dotaz zopakoval, že neví, zda jim ukázali nějaké papíry, nic neviděl. Řekli jim, že mají povolení k prohlídce a že jsou zadrženi. K důvodu svého zatčení uvedl, že věděl, že je to ilegální internet. Vysvětlil, že na Kubě člověka nutí, aby využíval internet jen od státních společností, a pokud ho poskytuje zahraniční společnost, tak je to ilegální. Na dotaz správního orgánu, zda tedy věděl, že provádí nelegální činnost, odpověděl, že tomu tak nerozuměl, protože nic neukradl, nespáchal vraždu, nikomu tím neublížil, ani nedělal žádnou konspiraci proti vládě. Přesto s ním jednali jako se zločincem. Nyní ví, že jím prováděná činnost byla nelegální, v té době to však nepovažoval za tak vážnou věc. Celý týden, co byl zadržený, nic neřekl. Chtěli ho nechat podepsat dokument, že je vinen v nějaké věci, ale nic nepodepsal. Pak mu dali pokutu pro přestupek spekulace. Uvedl, že společně s ním byli zadrženi další dva lidé, byli odvezeni asi okolo desáté hodiny dopoledne na jedinou policejní stanici ve městě Manzanillo. Ta se nachází na třídě prvního máje, číslo neví, ani to, mezi kterými ulicemi se nachází. Výslech byl v noci. Dodal, že byli v temné místnosti, takže vlastně neviděli, jestli je den nebo noc. Při výslechu je podle něj křivě obviňovali, že pracují s protistátními osobami. K dotazům správního orgánu žalobce uvedl, že každého z nich dali do zvláštní cely. Popsal celou okolnost prvního výslechu. Jeho sdělení a popis k daným skutečnostem byla neurčitá, nejednoznačná, opravoval se (viz strana 5 napadeného rozhodnutí). Ke sdělení konkrétního data zadržení uvedl, že to bylo před prázdninami (ty jsou na Kubě dle něho v červenci nebo srpnu) v roce 2014. Nemůže to přesně říci, protože je už rok z Kuby, ale takto si to nyní odvozuje. Zopakoval, že nemá paměť na data. Při výslechu uváděl, že pro nikoho nepracoval. Potom došlo k obvinění, říkali mu, že už nebude dělat nic. Byl na něho činen jen psychologický nátlak, fyzický nikoliv. Podstrkovali mu k podpisu dokumenty o zařízeních, která se ztratila někde v podnicích na jiných místech, jejichž odcizení mu chtěli podle něj „přišít“. Přitom zařízení, které mu a jeho přátelům zabavili, tam uvedena nebyla. Potvrdil, že žádný dokument nepodepsal, přestože mu říkali, že když podepíše, tak ho pustí. K ničemu se nepřiznal, protože to, co bylo v těch dokumentech, nemělo s ním nic společného. Na dotaz, proč ho tedy propustili, uvedl, že mu nic neprokázali. Řekli, že mu dají pokutu, propustí ho a budou ho sledovat. Dostal pokutu ve výši 50 kubánských pesos za přestupek spekulace. Neobdržel žádné obvinění nebo něco, kde by bylo vysvětleno, z čeho je podezírán. Uvedl, že „podle nich“ distribuoval internet nezávislým novinářům a lidem, kteří jsou proti vládě, ač tomu tak nebylo. Doklad k pokutě nemůže doložit, protože zůstal na Kubě. Pokutu zaplatil v kanceláři hotově, potvrzení o zaplacení rovněž nemá. Proti pokutě se nebránil, zaplatil a šel, aby neměl problémy. Na postup policistů si nikde nestěžoval, protože jsou to pracovníci státu a on si nebude stěžovat pracovníkům stejného státu. Nedá se s tím dle něho nic dělat. Ten den, kdy ho propustili, neměl žádné

problémy. Teprve potom začala perzekuce. Asi za dva týdny došlo na jeho pracovišti k simulované krádeži síťového zařízení pro počítač a vinu „hodili“ na něho, protože byl odpovědný za místnost se zařízením. Rozhodli o změně jeho zaměstnání. Uvedl, že ho vyšetřovaly a obviňovaly stejné osoby z bezpečnosti jako poprvé, dle něho to byla tajná policie. Doplnil, že děkan fakulty, kde pracoval, byl součástí státní bezpečnosti. Uvedl, že „všechny tyto osoby“ jsou zamíchány do normálního obyvatelstva. Dozvěděl se (od svého kolegy), že děkan jeho fakulty je mimo jiné členem státní tajné policie a zařídil celé řízení ohledně změny žalobcovy práce.

26. Sám se snažil získat práci v jiném podniku, řekli mu, ať přijde příští týden a když tam přišel, řekli mu, že místo již neexistuje (dali ho jiné osobě). To samé se opakovalo s prací informatika v nemocnici. Dle žalobce to dělala tajná policie. Vysvětlil, že celou dobu člověka pronásledují, kam přijde. Třeba na ulici ho osoby urážely a provokovaly. Uvedl, že například osoby, které znal, mu říkaly, že ho sledují, pozorují, mohou ho chytit a zablokovat mu přístup do práce, a to „kvůli té věci s anténou“. Obviňovali ho (lidé z tajné policie), že poskytoval internet osobám, které byly proti vládě, a předpokládali, že sám také byl proti vládě. Soustavně mu dělali perzekuci, kamkoliv přišel. Kontrolovali ho, kam chodil, co dělal, kde bydlel a s kým se stýkal. Dělo se tak skoro každý den. Obviňovali ho, že je zednář. Zřejmě si mysleli, že pracuje proti vládě, a proto ho soustavně perzekuovali a šikanovali. K výslovnému dotazu žalovaného žalobce uvedl, že kvůli tomu, že je zednář, žádné problémy ve vlasti neměl, problémy měl jen kvůli internetu a anténě.
27. Na uvedené osoby si nikde nestěžoval, neví, kde by si měl stěžovat, protože nikdo se nebude plést do těchto osob, protože jsou nebezpečné. Uvedl, že posledním impulsem pro opuštění vlasti byla skutečnost, že nemohl nikde získat práci. K důvodu své žádosti o mezinárodní ochranu, že nesouhlasí se systémem na Kubě, uvedl, že tam neexistuje svoboda slova. Svůj nesouhlas se systémem na Kubě žádným způsobem nevyjadřoval. Problémy, které měl, mu způsobili lidé z vlády.
28. K dotazům žalovaného dále uvedl, že neměl žádné potíže při výjezdu z Kuby, zaplatil si letenku do Ruska a předložil doklady. V případě návratu do vlasti se obává uvěznění. Uvedl, že vědí, že žádá v nějaké zemi o politický azyl, a kvůli tomu by mohl mít problémy. K dotazu, zda se pokusil vyřešit svou situaci přestěhováním se do jiné provincie, žalobce uvedl, že mu na úřadě odmítli změnit adresu (vyslovil domněnku, že „by se mu možná podařilo získat práci na onkologii v Havaně, kde pracovali kamarádi, ale nepodařilo se mu získat adresu, a když neměl změněnou adresu, tak tam nemohl pracovat“), důvod mu nesvětlili, i když na vysvětlení trval a naléhal. Osobně si to vysvětluje tak, že jsou to stále stejní lidé z bezpečnosti a ti jim řekli, že on nemůže nikam jít.
29. Ke svému tvrzení o nabízené práci zahradníka uvedl, že musel odejít z pracoviště, ale nikdy to neudělal. Studoval na univerzitě pět let, a nechtěl pracovat jako zahradník, protože se mu to nelíbí, je to pro něho nedůstojné a obtěžuje ho to. Uvedl, že „to je jejich styl nutit osoby“. K dotazu žalovaného, zda byl nějak stíhán za neuposlechnutí, uvedl, že je to pokoření, tak proč by to měl dělat. Ke svým příbuzným na Kubě uvedl, že tam má přítelkyni, která žije na jeho adrese, matku a sestru. Matka žádné problémy nemá. Jeho přítelkyně se dotazovali na jeho osobu, kde je, ti samí lidé hovořili i s ředitelem, kde dotyčná pracuje. Závěrem žalobce uvedl, že jiné problémy než výše uvedené, na Kubě neměl. Na Kubu se vrátit nechce, chtěl by zůstat v ČR.

30. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedených pohovorů a z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně žalovaný vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Kuba, ze dne 12. 1. 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2017, Kuba, ze dne 22. 2. 2017, Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017, z Úředního věstníku Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky, Zákona o migraci ze dne 20. 9. 1976, v novelizovaném znění, a Prováděcích předpisů k zákonu o migraci ze dne 19. 7. 1978, v novelizovaném znění, ze dne 16. 10. 2012, z Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, Konzulární služby pro kubánské občany, ze dne 14. 11. 2016, a z Informace MZV ČR č. j. 91328/2017-LPTP ze dne 15. 3. 2017.
31. Žalobci byla dne 17. 5. 2017 dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Žalobce této možnosti nevyužil a uvedl, že se nechce s informacemi seznámit, protože ví, jaká je situace na Kubě. Nenavrhl doplnění podkladů pro rozhodnutí, rovněž se nechtěl vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití s tím, že je to v pořádku.
32. Při jednání soudu zástupce žalobce uvedl, že by chtěl oddělit dvě skutečnosti. Prvně to, že žalobce si vyráběl vlastní internet a síť, kterou poskytoval, byla svobodná, rychlejší, a umožňoval bezplatný přístup k ní i ostatním lidem. Z uvedeného důvodu byl režimem Kuby stíhán, dostal pokutu, a hrozí mu pronásledování v případě jeho návratu do vlasti. Žalobce nesouhlasí se státním režimem na Kubě a domnívá se, že vyjádřit svůj nesouhlas s ním, by mu mělo být umožněno. Na Kubě to však možné není. O tom, že žalobci stále hrozí stíhání a případná perzekuce ze strany státních orgánů Kuby, svědčí mimo jiné i opakující se domovní prohlídky, jak je zřejmé z e-mailové komunikace od jeho přítelkyně. Dále uvedl, že ačkoliv žalobce není členem žádné politické organizace, je členem bratrstva Svobodných zednářů a vzhledem k tomu, že tato organizace není zcela průzračná, jak by si kubánský státní režim přál, může žalobci hrozit pronásledování ze strany kubánských státních orgánů.
33. Druhá skutečnost se týká toho, že žalobce se nachází již dva roky mimo území Kuby a stal se z něho tzv. občan trvale žijící v zahraničí. V případě návratu do vlasti by k opětovnému získání statusu občana žijícího na Kubě musel zaplatit finanční částku v odhadované výši 3 000 EUR, která je pro něho nepřiměřeně vysoká. Pokud by tak neučinil, hrozilo by mu trestní stíhání a následné umístění do vězení. Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobci.
34. Soud prostřednictvím tlumočnice provedl překlad žalobcem doložených dvou e-mailů od své manželky (ve španělštině), jejichž obsah stručně shrnul v doplnění žaloby. Žalobce upřesnil, že se nejedná o jeho manželku, ale o přítelkyni.
35. K důkazu byly dále konstatovány kopie žalobcem doložených fotografií (č. l. 62-67 soudního spisu), k nimž uvedl, že jsou z domovní prohlídky provedené u něho doma v listopadu 2011 a je na nich zobrazeno elektronické zařízení a různé součástky související s jím popisovanou vyrobenou sítí s přístupem na internet, které mu byly zabaveny.

36. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na provedené správní řízení a setrvala na správnosti napadeného rozhodnutí. Zdůraznila nevěrohodnost výpovědi žalobce obsahujících i přes jeho vzdělání značné množství rozporů, nejasností, mezer, nelogičností i dalších nedostatků. K tvrzení, že na Kubě panuje autoritářský či nedemokratický režim, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004. Namítla, že žalobce si na jednání policie v zemi svého původu nestěžoval, nebránil se proti němu, smířil se s následky svého nelegálního jednání, za což mu byla uložena pokuta, kterou na místě zaplatil. Dle důkazů předložených až v průběhu soudního řízení je zřejmé, že žalobce ve své nelegální činnosti pokračoval.
37. K námitce příslušnosti žalobce ke Svobodným zednářům uvedla, že žalovanému je ze správní činnosti známo, že svobodné zednářství není v současné době na Kubě nikterak postihováno, příslušnost k němu je veřejně přiznávána, svým členům zajišťuje určitou etickou a mravní hodnotu, nikoli však úspěch v sociální sféře. K uvedené problematice předložila k založení do spisu článek „Nový život kubánských zednářů, kteří přežili revoluci“ ze dne 10. 7. 2017, ze serveru www.tyden.cz. Posouzením možnosti vycestování žalobce zpět do země původu se žalovaný zabýval podrobně na stranách 15 – 16 napadeného rozhodnutí a žádné překážky pro návrat žalobce zpět do vlasti neshledal. Ze správní činnosti je žalovanému známo, že na Kubě došlo k legislativním změnám, které uvolnily migrační politiku a možnost návratu zpět do země původu. Námitka týkající se finanční částky 3 000 EUR v případě nového zapsání mezi občany Kuby, je dle žalovaného nepřipadná, nově uvedená, bez označení zdroje, z něhož tato informace pochází, a proto by k ní nemělo být přihlíženo. Navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení žalovaný nepožaduje.
38. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
39. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
40. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
41. Stěžejní žalobní námitka spočívá v přesvědčení žalobce, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod.
42. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo*

soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

43. Krajský soud po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích na Kubě ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl vystaven žádnému jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu či jako odůvodněnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.
44. Žalobce uvedl, že nebyl a není členem žádné politické strany nebo organizace. Za jeden z důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl svůj nesouhlas s politickým režimem na Kubě, modifikovaný především na nesouhlas s celostátně omezeným přístupem k internetu. Z jeho výpovědi je však zcela zřejmé, že své názory nikdy a nikde veřejně neprezentoval, a proto za ně nemohl být ve své vlasti ani azylově relevantním způsobem pronásledován, protože jeho názory nebyly kubánským státním orgánům ani známy. V žalobě nebyly uvedeny žádné konkrétní skutečnosti, které by uvedený závěr vyvrátily. Stejně tak vyjádření zástupce žalobce při jednání soudu, že „žalobce nesouhlasí se státním režimem na Kubě a domnívá se, že vyjádřit svůj nesouhlas s ním, by mu mělo být umožněno“, je pouze v rovině domněnek žalobce, avšak nepřináší žádné důkazy o tom, že žalobce by někdy ve své vlasti veřejně vystoupil (nebo např. veřejně publikoval) a vyjádřil své názory na vládu, a byl za to státním režimem Kuby nějakým konkrétním způsobem perzekuován.
45. Ohledně žalobcem tvrzené příslušnosti k bratrstvu Svobodných zednářů, a žalobními tvrzení uvedenému v doplnění žaloby, že byl obviňován z jejího členství se závěrem, že pracuje proti vládě, krajský soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení k výslovnému dotazu správního orgánu uvedl, že kvůli tomu, že je zednář, žádné problémy ve vlasti neměl, problémy měl jen kvůli internetu a anténě. Žalobní námitka stran obavy z pronásledování z důvodu uvedeného členství není důvodná, navíc se jedná o skutečnost nově tvrzenou až v žalobě.
46. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobnímu tvrzení, že problémy žalobce v zemi jeho původu, pro něž se dovolává udělení mezinárodní ochrany, byly zapříčiněny tím, že kubánská vláda a kubánské státní orgány měly za to, že žalobce podporuje osoby jednající proti vládě, že vláda ho s takovými osobami spojuje, a že byl z uvedeného důvodu na jeden týden zadržen a zatčen.
47. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení vyplývá, že byl na týden zadržen a bylo s ním vedeno řízení kvůli obvinění z nelegálního provozování a distribuci internetu. Žalobci však žádné obvinění v uvedené záležitosti sděleno nebylo, nebyl ani trestně stíhán. Řízení bylo ukončeno uložením pokuty, kterou žalobce dle svého tvrzení hned

v hotovosti uhradil, a žádné další řízení proti němu již vedeno nebylo. Žalobce se proti uložení pokuty nebránil žádnými opravnými prostředky, nikde si nestěžoval ani na své zadržení ani na jednání policistů, kteří ho zadrželi. Žalobce vyloučil fyzické napadání ze strany policistů, hovořil pouze o psychickém nátlaku.

48. Žalobce rovněž připustil, že jeho činnost spočívající ve vytvoření sítě pro satelitní internet a jeho poskytování dalším uživatelům, byla nelegální, ač s tím subjektivně nesouhlasil. V žalobě se dovolával práva na volný přístup k informacím.
49. Krajský soud považuje žalovaným učiněný závěr, že je legitimním právem každého státu upravovat příslušnými předpisy jednotlivé trestné činy či přestupky, včetně provozování a distribuce nelegálního internetu, a pokud se tak děje na základě zákona a bez porušení základních lidských práv občanů, není to relevantním důvodem pro odchod z vlasti a ucházení se o mezinárodní ochranu v zahraničí, za správný. Žalobce je vysokoškolsky vzdělanou osobou, měl by tedy vědět, že následkem porušování zákonů či jakýchkoliv závazných předpisů, je sankce. To platí i ve všech demokratických státech, Českou republiku nevyjímaje. Žalobci byla jako sankce za jím vědomě prováděnou nelegální distribuci internetu, uložena pokuta za přestupek. Jeho subjektivní názor a vnitřní nesouhlas se státem regulovaným přístupem k internetu, který platí pro všechny občany Kuby, nelze vnímat jako perzekuci konkrétně vůči jeho osobě či omezení jeho práva na volný přístup k informacím, neboť zjevně dopadá na všechny občany Kuby.
50. Další tvrzení žalobce, že ho neznámé osoby, za které označil osoby z bezpečnosti či tajnou policii, neustále pronásledovaly, kontrolovaly a sledovaly, kam šel a s kým se stýká, krajský soud považuje za ničím nepodložené domněnky, které lze označit za spekulativní. Uvedený závěr platí i pro další tvrzení žalobce, že stejné osoby jsou za jeho odchodem ze zaměstnání na univerzitě (byla mu nabídnuta práce zahradníka) kvůli údajnému křivému obvinění ze ztráty síťového zařízení, které nemělo nic společného s jeho bezdrátovým zařízením. Z dalších výpovědí žalobce totiž vyplynulo, že ze svého zaměstnání nikdy neodešel, protože by pro něj bylo ponižující a nedůstojné vykonávat práci zahradníka, když pět let studoval na univerzitě. Rovněž uvedl, že za neuposlechnutí změny pracovní pozice neměl žádný postih, doslova uvedl, že „je to pokoření, tak proč by to měl dělat a pokud by změnil zaměstnání, dal by najevo, že to zařízení ukradl.“ Tajná policie dle něho stála i zatím, že nemohl získat jiné zaměstnání. V žalobě žalobce tvrdil, že z důvodu pronásledování musel ze svého pracovního místa na univerzitě odejít, ale z jeho výpovědí ve správním řízení naopak vyplynulo, že nikdy neodešel, protože by to pro něho bylo pokořující.“
51. Krajský soud po pečlivém posouzení výpovědí žalobce o jeho potížích ve vlasti ve shodě se žalovaným konstatuje rozpory ve výpovědích žalobce, které hodnověrnost jeho výpovědí značně snižují. Některá žalobcova tvrzení jsou neurčitá až spekulativní (neustále ho pronásledovaly neznámé osoby, jednalo se o tajnou policii, sledovaly ho, kam jde a s kým se stýká; osoby na ulici ho urážely a provokovaly, aniž by sdělil, kdy, jakým způsobem a s jakými následky; spekulativní a ničím nepodložené tvrzení, že děkan jeho fakulty byl součástí tajné policie apod.), nenavazují na sebe, popisy jsou neurčité a nekonkrétní (žalobce nebyl schopen konkretizovat přesnou polohu dle něho jediné policejní stanice ve městě, popsat celou, v níž byl na týden zadržen, jednoznačně a přesvědčivě popsat dobu a průběh prvního a dalších výslechů; stejně tak nebyl schopen bez neustálých doplňujících dotazů ze strany správního orgánu popsat skutkový děj a příslušný den, kdy došlo k zabavení jeho zařízení k výrobě předmětné nelegální

internetové sítě). Opakované tvrzení žalobce, že nemá paměť na data, lze těžko vzhledem k jeho vzdělání, považovat za relevantní a přesvědčivé vysvětlení. Z těchto neurčitých výpovědí žalobce lze dospět závěru, že k první domovní prohlídce a poté k prvnímu výsledku po jeho zadržení došlo „před prázdninami v roce 2014.“ V řízení před soudem žalobce k dotazu soudu ohledně popisu předložených fotografií a upřesnění, čeho se týkají, uvedl, že jsou z domovní prohlídky provedené u něho doma v listopadu 2011. Z doložené e-mailové korespondence od přítelkyně lze usuzovat, že k domovní prohlídce došlo u něho doma koncem roku 2017. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že nemá žádný doklad o uložení pokuty ani doklad o jejím zaplacení v hotovosti (nepředložil je ani v řízení před soudem), nelze dospět ke spolehlivému závěru, kdy k domovní prohlídce u žalobce v souvislosti s nelegálním internetem a k jeho zadržení došlo. I pokud by soud přijal za pravdivé žalobcovo tvrzení, že jeho problémy, kvůli kterým opustil zemi původu a požádal o mezinárodní ochranu, se vztahují k létu 2014, nelze přehlédnout, že z Kuby nakonec vycestoval více jak rok a půl poté, co mělo dojít k jeho jedinému zadržení ze strany policie a poté neustálému pronásledování. Lze proto dospět k závěru, že žalobcem tvrzené potíže nebyly natolik intenzivní a že důvod k odjezdu měl spíše podtext ekonomický a existenční. Tomu koresponduje i skutečnost, že žalobce bezprostředně po opuštění Kuby nepožádal o mezinárodní ochranu v Rusku, kam odletěl a pobýval několik měsíců ani v dalších zemích EU, kterými projížděl (vyjma Maďarska, odkud však po týdnu odcestoval do ČR). K žalobcem doloženým důkazům - kopiím fotografií z domovní prohlídky, soud nad rámec výše uvedeného konstatuje, že na nich není uveden čas pořízení, a proto nelze zjistit a prokázat, kdy a kde byla provedena či zda byla provedena opakovaně. Pokud k domovní prohlídce dle korespondence od žalobcovy přítelkyně došlo v jeho bytě i v roce 2017 (poté, co již byl žalobce v zahraničí), a byly tam nalezeny počítače, kabely, antény a další věci, je zřejmé, že žalobce i poté, co mu byla uložena správní pokuta, ve své činnosti nelegálního provozování internetu pokračoval.

52. K tvrzení žalobce, že se nachází již dva roky mimo území Kuby, stal se z něho tzv. občan trvale žijící v zahraničí a v případě návratu do vlasti by k opětovnému získání statusu občana žijícího na Kubě musel zaplatit finanční částku výši 3 000 EUR, jinak by mu hrozilo trestní stíhání a následné umístění do vězení, krajský soud uvádí, že k uvedenému tvrzení žalobce ani ve správním řízení ani v řízení před soudem nedoložil žádné relevantní důkazy, z nichž by jím učiněné závěry vyplývaly. K obavě žalobce z návratu z důvodu povědomosti kubánských státních orgánů o jeho žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí, krajský soud odkazuje na ustanovení § 19 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého ministerstvo, popřípadě další orgány veřejné moci ČR neinformují orgány země původu konkrétních žadatelů o mezinárodní ochranu o skutečnostech vztahujících se k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce, ač tvrdil, že je pronásledován ze strany kubánských státních orgánů, ze své vlasti vycestoval svobodně a legálně, aniž by mu v tom bylo ze strany státních orgánů jakkoliv bráněno, což o jejich zvýšeném zájmu o jeho osobu rovněž nenasvědčuje.
53. Ohledně ekonomických potíží žalobce a jeho přání žít v České republice, krajský soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu ekonomické potíže nejsou relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, či usnesení ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Azs 208/2015 – 22, všechny dostupné na

www.nssoud.cz). Lze rovněž přiměřeně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž se uvádí, že „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.*“ Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným neshledal důvodnými žalobcovy obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

54. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
55. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným informacím, proto na uvedené odůvodnění (viz strana 13 napadeného rozhodnutí) odkazuje. Ostatně žalobce ve své žalobě žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
56. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
57. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

58. Ustanovení § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobce žádné žalobní námitky nevznese.
59. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak výpovědi žalobce, tak i z výše citovaných informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
60. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný se řádně vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s odkazem na výklad těchto pojmů (ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Evropským soudem pro lidská práva. Krajský soud s odkazem na výpovědi žalobce konstatuje, že proti němu nebylo ve vlasti vedeno žádné trestní stíhání. K žalobcem tvrzenému zadržení a podezření z nelegálního provozu a distribuce internetu, krajský soud odkazuje na své výše uvedené posouzení ve vztahu k § 12 zákona o azylu, přičemž žalobce k samotnému řízení ze strany příslušných kubánských orgánů ohledně jím vytvořené sítě a satelitního internetu připustil, že věděl, že se jedná o nelegální činnost, ač s tím vnitřně nesouhlasil. Je třeba zdůraznit, že žalobce nebyl z uvedeného důvodu obviněn, ani trestně stíhán, byla mu uložena správní pokuta, kterou na místě zaplatil a nijak se proti ní nebránil. Rovněž si nestěžoval ani na své zadržení ani na jednání konkrétních policistů, kteří ho zadrželi. Vyloučil fyzické násilí z jejich strany, tedy neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení s jeho osobou ze strany kubánských bezpečnostních či státních orgánů. Není proto důvod se domnívat, že v případě návratu by právě žalobce byl ohrožen vážnou újmou ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. a) či b) zákona o azylu.
61. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou bezpečného návratu žalobce zpět do země původu. Jako neopodstatněné vyloučil žalobcovy obavy z uvěznění z důvodu jeho více jak dvouletého pobytu mimo Kubu s tím, že žalovaný neinformuje kubánské orgány ani orgány jiných zemí původu konkrétních žadatelů o mezinárodní ochranu o skutečnosti, že v ČR žádaly o mezinárodní ochranu. Dále odkázal na informaci MZV ČR č. j. 913285/2017-LPTP ze dne 15. 3. 2017, v níž se uvádí, že novela (z roku 2012) migračního zákona Kubánské republiky č. 1312 ze dne 20. 9. 1976 rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí a je ze strany kubánských orgánů povětšinou respektována. Žalovaný připouští, že kubánské migrační orgány mají velmi přesný přehled o pobytu, včetně délky pobytu, všech občanů, kteří Kubu v posledních letech opustili. Zdůraznil, vzhledem k tomu, že Kuba je ostrovem, že lze vycestovat převážně letecky, přičemž každý cestující musí projít migrační kontrolou, která mu dá výstupní razítko do cestovního pasu, pořídí si jeho fotografii a zanesle ho do svého elektronického systému. Kubánští občané musí vycestovat i přicestovat na Kubu pouze s platným kubánským cestovním pasem. Dle uvedené informace kubánské úřady soustavně nesledují osoby,

které se vracejí do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. Ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. Žalobcem tvrzené obavy z návratu do vlasti soud proto důvodnými neshledal.

62. Na Kubě v současné době neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, žalobce tedy není ohrožen vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, to ostatně ve správním řízení ani v žalobě netvrdil. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).
63. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodu a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
64. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

65. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. června 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně